

Немов розглядали вітрину,
Заповнюючи тротуар.
Носилки вштовхнули в машину,
В кабінку пірнув санітар.

І мимо сум'яття нічного,
Панелів, під'їздів з людьми
Летіла швидка допомога
Вогнями в пітьму із пітьми.

Міліція, вулиці, лиця
Освітлені враз фонарем.
Похитувалась фельдшериця
Із шклянкою з нашатирем.

А потім рядками в приймальні
Плямили опитний листок.
Йшов дощ, і знадвору печально
Водою шумів жолобок.

Поклали його біля входу,
Бо в корпусі місьць не було.
Відгонило випаром йоду,
Обвіював протяг чоло.

Вікно обіймало квадратом
Шмат неба і частку садка.
Підлога, халати, палати —
Цікавило все новака.

Та раптом у погляді няні,
Яка нахилилась над ним,
Побачив, що, певне, з лікарні
Йому вже не вийти живим.

І, стишений, з вдячністю стежив
За світом потойбіч вікна,
Де, ніби від іскри пожежі,
Світилась червона стіна,

А місто шуміло, як море,
Вогнями хитало пітьму.
І в сяєві клен ізнадвору
Прощально вклонявся йому.

І хворий подумав : "О, творче.
Який досконалий твій світ,
І місто, і смерть серед ночі,
І стіни, і клена привіт.

Прийнявши снотворного дозу,
Оплакую всіх і себе,
І, певне, коли б не ці сльози,
Побачити б міг я тебе,

Так солодко в світлім безволлі
У ліжку під світлом м'яким
Збагнути себе й свою долю
Безцінним дарунком твоїм.

З життєвим прощаюся виром,
Відчувши долонь твоїх жар.
Ти держиш мене, ніби виріб,
Й ховаєш, як перстень, в футляр".